

Ken Follett: A Tű a szénakazalban (szövegrészlet)

„11 óra 30 perckor bukkant az első jeleire annak, hogy katonai tevékenység folyik a környéken. Nagyon furcsa jelek voltak.

Kibújt a hold, és Faber körülbelül negyedmértföldnyire maga előtt több sor földszintes építményt pillantott meg, olyan félreismerhetetlen precizitással elrendezve, mint egy katonai barakktábor. Azonnal hasra vetette magát, de máris kételkedett annak valódiságában, amit látni vélt. Tudniillik, nem volt sehol világosság, és hangokat sem hallott.

Tíz percig feküdt mozdulatlanul a földön, hátha véletlenül adódik valami magyarázat a dologra, de nem történt semmi, csak egy borz tévedt a látókörébe, észrevette őt és elillant.

Faber óvatosan elkezdett előrekúszni. Amikor közelebb ért a barakkokhoz, rájött, hogy azok nem csak lakatlanok, hanem még be sincsenek fejezve. A legtöbb csak négy sarokszlopra fektetett tetőből állt. Némelyiknek fala is volt, de csak egy.

Hirtelen megtorpant, mert hang ütötte meg a fülét; egy férfi nevetett. Mozdulatlanul feküdt és figyelt. Gyufa lobbant, de rögtön ki is aludt, két vörösén izzó fénypontot hagyva maga után az egyik befejezetlen barakkban: ott voltak az örök.

Faber megtapogatta a stiletót a zubbonya ujjában, aztán ismét kúszni kezdett a tábornak az öröktől messzebb eső oldala felé.

A félig megépített barakkoknak nem volt se padlójuk, se alapzatuk. Nem álltak körülöttük az építkezéseknél használt járművek, se talicskák, se betonkeverők, és nem volt sehol egyetlen ásó, egyetlen téglarakás sem. A tábortól sáros ösvény vezetett a mezőn keresztül, de a kerékpárnyomokat már kezdte benőni a tavaszi fű: az ösvényt mostanában nem nagyon használták.

Olyan volt az egész, mintha valaki tízezer katonát akart volna itt elszállásolni, aztán néhány héttel az építkezés megkezdése után meggondolta volna magát.

Ugyanakkor volt valami a dologban, ami sehogy sem vágott össze ezzel a magyarázattal.

Faber nesztelenül bejárta az egész tábort, éberén figyelve, hogy nem jut-e eszükbe az öröknek őrzőjáratot tartani. A tábor közepén egy csomó katonai jármű állt. Ócska és rozsdás volt valamennyi, és mind ki volt belezve - egyikben sem volt se motor, se egyéb belső alkatrész. De ha valaki elavult járműveket akart kibelezni, miért nem dobta vázukat a szemétkbe?

Azok az építmények, amelyeknek legalább egyetlen faluk volt, mind a legszélső sorokban álltak, mégpedig azzal az egyetlen falukkal kifelé. Olyan volt az egész, mint egy filmgyári díszlet, nem olyan, mint egy építkezés.

Faber úgy érezte, hogy mindent megtudott erről a helyről, amit csak megtudhatott. A tábor keleti szélére sétált ott négykézlábra ereszkedett, és addig kúszott, amíg egy sövény mögé nem jutott, ahol már nem vehették észre. Fél mérfölddel odébb érve, egy emelkedésnek majdnem a tetejéről visszanézett. Amit látott, megint pontosan olyan volt, mint egy barakktábor.

Egy gondolat villant az agyába, és kezdett egyre inkább alakot ölteni. Hagyta.

A terep viszonylag még mindig sík, volt, csak itt-ott volt rajta egy-két enyhe gyűrődés, meg erdőfoltok és mocsaras cserjék, amelyeket Faber persze kihasznált. Egyszer meg kellett kerülnie egy tavat, amelynek tükre ezüstösen csillogott a holdfényben. Bagolyhuhogást hallott, és amikor abba az irányba nézett, meglátott a távolban egy roskadozó csúrt.

Őt mérfölddel távolabb pedig megpillantotta a repülőteret.

Rengeteg repülőgép állt ott. Volt köztük bőven világítóbombák ledobására való Pathfinder, a terep megpuhítására való Lancaster és amerikai B-17, felderítésre és géppuskázásra való Hurricane, Spitfire és Mosquito, egyszóval volt ott egész Franciaország előzőnlésére elegendő repülőgép.

A repülőgépek futóműve belesüppedt a puha talajba. Kivétel nélkül mindegyiké. Hasig álltak a sárban.

És itt sem látott világosságot. Es hangokat sem hallott. Faber megint úgy járt el, mint az előbb: hason

kúszott a repülőgépek felé, amíg fel nem fedezte az őrket. A repülőtér közepén állt egy kis sátor, annak a ponyváján szűrődött át halványan egy lámpa fénye. Két, legfeljebb három katona lehetett benne.

Minél közelebb ért Faber a repülőgépekhez, annál laposabbnak látszottak. Mintha rájuk tapostak volna.

Elért a legelső repülőgéphez, megtapogatta, és elképedt. Fél hüvelyk vastag furnérlemezből volt kivágva, olyan alakúra: mint egy Spitfire, be volt festve, ahogy a repülőgépeket álcázni szokták, és kötelekkel volt a földhöz erősítve.

Kivétel nélkül ugyanilyen volt a többi repülőgép is.

Volt belőlük több, mint ezer.

Faber felállt, szeme sarkából a sátrat figyelve, hogy ha mozgásnak csak a legkisebb jelét is látná, azonnal hasra vethesse magát. Körbejárta az egész színleges repülőteret, megnézte a színleges vadászgépeket és bombázókat, összefüggésbe hozta a látottakat a barakkdíszletekkel, és levonta belőle a következtetéseket.

Már tudta, hogy ha folytatja a kutatást, nyilván talál még több ilyen repülőteret és félig megépített barakktábor is. Es ha elmegy a Wash-öbölbe, ott bizonyára talál egy flottára való, furnérlemezből készült rombolót és csapatszállító hajót is.

Óriási, gondosan kitervelt költséges és dühítő blöff az egész.

Persze azt, aki közelről nézte, nem lehetett volna bolonddá tenni vele. De hát nem is földi megfigyelők megtévesztésére szánták.

Hanem arra, hogy azokat tévesszék meg, akik a levegőből látják.”